

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

KOPPELS

(Couples)

Toneelspel in drie bedrijven

door

Bettine Manktelow

Vertaling: Toneelfonds J. Janssens

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1122

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

EERSTE BEDRIJF : **P** FUIFNUMMERS

MacDonald MacDonald

Gina Jones

Fiona

Charles Brownlow

TWEEDE BEDRIJF : **DE** DAGJESMENSEN

Mevrouw Ewing

Shane

Gillian

DERDE BEDRIJF : **DE** KRAKERS

Terry

Tracy

Stella Warren

Julian Mitchell

Het stuk speelt zich af in een slaapkamer over een periode van tien jaar.

EERSTE BEDRIJF 1968 ; avond

TWEEDE BEDRIJF 1973 ; vroege avond

DERDE BEDRIJF 1978 ; namiddag

EERSTE BEDRIJF

FUIFNUMMERS

(Een slaapkamer in een viersterren hotel in Brighton. Een herfstavond 1968.)

(Er staat een eenpersoonsbed in het midden tegen de achtermuur. Jardin van het bed is een venster. Cour van het bed staan een nachtkastje met daarop een nachtlamp, en een kleerkast. Een deur in het midden van de courzijde leidt naar de badkamer. Iets meer naar voren staat een stoel. Een andere deur vooraan jardin leidt naar de gang en iets hoger jardin staan een toilettafel met een spiegel en nog een stoel. De kamer ziet er weelderig uit, opgedirkt met allerlei versieringen - een kleurrijke beddesprei met bijpassende gordijnen en een tapijt van goede kwaliteit.)

(Als het doek opgaat, zijn de gordijnen gesloten en de kamer in het duister gehuld. We horen stemmen jardin.)

MACDONALD. (af) Hier is het - vijfenzeventig. (Hij rammelt met de sleutel in het slot.)

GINA. (af) Ik ben blij dat de lift werkte. Ik had nooit al die trappen kunnen opklimmen.

(De deur gaat open en MacDonald MacDonald stapt binnen en steekt onmiddellijk het licht aan. Hij is een Schotse parlementair, een dertiger, nogal streng, conservatief gekleed, niet echt zwierig, maar toch met een zekere charme. Hij draagt een fles whisky.

Gina Jones stapt na hem de kamer binnen. Ze is achteraan de twintig, niet onaantrekkelijk, maar beslist niet betoverend. Ze heeft een bedeesde, nogal kinderlijke manier van doen, nafef en ongekunsteld. Haar avondkleed is vol lifflafjes, te jong voor haar, en heeft betere dagen gekend. Ze draagt een avondtasje. De lichte spanning die in het begin tussen hen heerst, maakt duidelijk dat zij elkaar niet erg goed kennen.)
Oh - dit is een aardige kamer. Ze bevalt me.

MACDONALD. Niet slecht hé? (Hij steekt de sleutel in de deur aan de kant op het toneel en gaat tot aan het nachtkastje met de whisky. Hij neemt twee glazen uit het kastje en schenkt twee drankjes uit.)

GINA. (rondkijkend in de kamer) Ik neem aan dat dit weer een van die faciliteiten van een parlementair is. Een kamer als deze helemaal voor jezelf.

MACDONALD. Waarom? Heb jij geen eigen kamer?

GINA. Ja, dit jaar wel, maar vorig jaar moest ik ze delen met een andere afgevaardigde.

MACDONALD. Mannelijk of vrouwelijk?

GINA. (giechelend) Vrouwelijk, natuurlijk. Het was vreselijk! Ze snurkte de hele nacht.

MACDONALD. (haar een drankje aanreikend) Maar dit jaar ben je goed gelogeed?

GINA. (het drankje aannemend) Dank je. Oh ja, aan de overkant van de straat in de Balmoral. Het is natuurlijk niet zoals dit. (Ze nipt voorzichtig van de whisky en kucht.) Moeten we hier eigenlijk niets bij nemen?

MACDONALD. Nee. Het is funest voor een goeie Scotch om er water bij te doen. Drink het ineens leeg, meisje! (Hij gooit met duidelijk genot in één teug zijn drankje achterover.)

(Gina kijkt naar hem en doet hetzelfde. Ze snakt naar adem en grijpt naar haar keel.)

GINA. (huiverend) O jee!

MACDONALD. Machtig hé? Nog een?

GINA. Hemel, nee, dank je. Ik wist niet dat iets zo kon smaken, zo - zo -

MACDONALD. Machtig hé? Vuurwater! (Hij gaat op Gina toe met de fles whisky en voor ze kan weigeren, giet hij nog wat in haar glas.)

GINA. (zwakjes) Nee, echt. (Toch kijkt zij gefascineerd toe.)

MACDONALD. Zo! Op ons en op een heel prettig - tussendoortje. (Hij grijnst schalks naar haar en gooit dan zijn drankje achterover.)

GINA. (hem ontwijkend) Ja, natuurlijk, op ons. (Ze gaat hem nerveus voorbij tot aan de deur cour.) Wat is dit?

MACDONALD. Een badkamer.

GINA. Je eigen badkamer! Hoe heerlijk! Mag ik eens een kijkje nemen?

MACDONALD. Waarom niet? (Nogal mopperig zet hij de whiskyfles in het nachtkastje en zet zich op het bed, zijn leeg glas koesterend.)

GINA. Je eigen badkamer! Wel wel!

(Gina gaat cour af in de badkamer en knipt het licht aan. We kunnen haar uitroepen als "ooh" en "aah" horen slaken.)
(MacDonald steekt een sigaret op en ziet er verveeld uit.)

(af) Een zwart bad, jé zeg, en een bidet... Zo - zo modern.

MACDONALD. Oh ja.

(Gina komt terug binnen.)

GINA. Je bent niet wat je een typische Schot zou noemen. Anders zou je wel hierover logeren en niet in een hotel als dit.

MACDONALD. Ik heb geprobeerd om ergens anders binnen te geraken, maar ze waren allemaal volzet.

GINA. Maar toch is het aardig hé?

MACDONALD. Waarom heb ik een kamer met een bad nodig? Ik kan ten allen tijde thuis een bad nemen.

GINA. Ja, maar het blijft leuk. Dat vind ik toch in elk geval. (Ze blijft gemaakt schuchter op haar drankje staan neerkijken. Dan neemt ze voorzichtig een slokje.)

MACDONALD. Kom hier wat zitten (Hij geeft een klopje naast zich op het bed.)

GINA. Dank je. (Ze zet zich in de stoel cour.)

(Pauze)

Hou je ervan een parlementair te zijn?

MACDONALD. Ja en nee.

GINA. Wat wil dat zeggen?

MACDONALD. Soms wel en soms niet.

GINA. Wanneer?

MACDONALD. Wél bij verkiezingen als iedereen me op de rug klopt en zegt wat een toffe kerel ik ben en niet als we een nachtelijke zitting hebben over de vraag of het een of andere eiland ergens helemaal in de Hebriden zelfbestuur moet hebben of niet.

GINA. Oh. (Pauze) Sorry dat ik zoveel vragen stel. Maar zie je, ik heb nog nooit eerder een parlementair zo goed gekend.

MACDONALD. Hoe goed?

GINA. (Vaagjes, een gebaar makend dat de hele kamer omvat.) Zo goed.

(Aangemoedigd staat MacDonalD op en gaat tot bij haar.)

MACDONALD. Hoe ter wereld ben je aan een naam als Gina geraakt? Gina Jones - het klinkt als een verzinsel. (Hij zet zich op de leuning van haar stoel.)

GINA. (Nerveus, nog altijd zittend maar een beetje van hem weg trekkend.) Met een naam als Jones moet je daar iets fantasierijks kunnen voor zetten hé? Ik bedoel, niemand wil Pat Jones of Anne Jones heten...

MACDONALD. Of Joan Jones... (Hij legt zijn arm op de achterleuning van haar stoel.)

GINA. Nee - juist. Maar in elk geval was mijn moeder een grote fan van Gina Lollobrigida en dacht zij dat ik er, als ik groot was, net zo zou uitzien als zij, als ze me maar naar haar noemde.

MACDONALD. En gebeurde dat ook?

(Gina kijkt hem woedend aan.)

Oh - sorry.

GINA. Enne , hoe zit dat met jou?

MACDONALD. Wat is er met mij?

GINA. Hoe kan iemand nu MacDonald MacDonald heten? Dat klinkt pas goed als een verzinzel.

MACDONALD. Daar is een eenvoudige uitleg voor. Toen mijn vader mijn geboorte ging aangeven, was hij zo dronken dat hij zich niets anders meer kon herinneren dan zijn familienaam. Dus hebben ze die maar twee keer opgeschreven.

GINA. (giechelend) Wat een sterk verhaal!

MACDONALD. Ik zweer dat het de waarheid is.

(MacDonald grijpt naar haar. Ze springt nerveus op en morst een beetje whisky op zijn jasje.)

GINA. Oh, wat spijt me dat nu.

MACDONALD. 't Is niks. Ik was toch al van plan om het uit te doen.

(Zij staan allebei op. Zij zet haar whisky op de grond en zoekt in haar handtas naar een zakdoek.)

GINA. Ik zal het afvegen. Het spijt me zó. Ik ben toch echt verschrikkelijk onhandig...

MACDONALD. Het geeft niet. (Hij begint zijn jasje uit te doen.)

(Gina grijpt zijn lapels vast, zodat hij zijn jasje niet kan uitdoen.)

GINA. Nee, nee, doe dat niet.... Ik zal het opdrogen. (Ze wrijft over zijn mouw met haar zakdoek.)

MACDONALD. (haar geduldig bekijkend) Het was de andere mouw.

GINA. Oh jé.... (Ze brengt haar aandacht over op de andere mouw.)

(MacDonald blijft geduldig staan tot zij klaar is.)

Zo, dat is beter. (Ze neemt haar drankje op en loopt naar de andere kant van de kamer.)

MACDONALD. (Doet onmiddellijk zijn jasje uit en legt het over de stoel.) Ja, dat is beter.

GINA. (met haar rug naar MacDonald) Ik hou van conferenties, jij niet? Ik kom elk jaar. Brighton, Scarborough, Blackpool. Ik betaal gewoonlijk voor mezelf.

(MacDonald loopt op haar toe terwijl zij aan het praten is.)
Eén jaar ben ik zelf afgevaardigde geweest. Dat was in Scarborough.
Maar het was alleen voor de vrouwen, dus kun je het eigenlijk niet
echt tellen....

(Ze keert zich om en ontdekt MacDonald vlak achter zich.)

Oh...

MACDONALD. (Legt zijn handen over de hare rond het glas.) Drink
het alsjeblieft op. De volgende keer zal ik mijn hemd moeten
uitdoen.....

GINA. Natuurlijk. (Duidelijk geagiteerd drinkt ze het in één
keer helemaal leeg en geeft hem het glas.) Het is eigenaardig
dat ik jou nog nooit eerder gezien heb. Kom jij anders niet
naar conferenties?

MACDONALD. (Neemt het glas terug naar het nachtkastje.) Ik werd
pas dit jaar verkozen. Voordien heb ik nooit de tijd gehad om
op stap te gaan naar het zuiden. Ik heb een boerderij in
Pertshire waar ik voor moet zorgen. (Hij loopt onmiddellijk
terug op haar toe.)

GINA. (nerveus) Oh, hoe heerlijk, een boerderij! Dat moet wel
een groot verschil geven, vergeleken bij mijn leven. Ik - ik
woon in Surrey... (Zij loopt achteruit van hem weg.) Mijn man
is dokter.

MACDONALD. (nog steeds op haar toe lopend) Ja, je hebt me
verteld dat je getrouwd was.

GINA. Hij - hij interesseert zich helemaal niet voor politiek.
Hij bekijkt dat als mijn hobby. Zoals bij sommige vrouwen die
bridge spelen. Weet je, ik ga stemmen werven. (Ze loopt achter-
waarts naar de muur terwijl ze spreekt .) Hij maakt er werkelijk
een grapje van. Het tijdverdrijfje van mijn vrouw : de mensen
vragen hoe zij stemmen. Hij vindt dat grappig. (Ze staat nu
tegen de muur en kijkt wild in het rond, zich realiserend dat
er geen ontsnapping mogelijk is.)

MACDONALD. Ja dat is het - erg grappig. (Hij drukt haar tegen
de muur en zet zijn armen aan beide kanten van haar.)

GINA. (Kronkelt van onder zijn armen vandaan, de hele tijd pratend.)
Maar ik hou ervan, zie je. Ik was altijd al gefascineerd door
politiek. Ik was om te beginnen in de Jeugdafdeling. Men had
mij gevraagd om het zuidelijk gebied te vertegenwoordigen, maar
ik vond niet dat ik daar genoeg tijd voor had. Ik heb nu nog
minder tijd. (Ze ontsnapt met succes.) Het is een druk leven,
met een dokter getrouwd zijn. (Ze eindigt op triomfantelijke

toon aan de andere kant van het bed, er opgelucht uitziend.)

MACDONALD. (mopperend) Ja, dat zal wel. (Hij zet zich op de stoel bij de toilettafel en begint zijn schoenen uit te doen.) Mijn voeten doen zeer. De jouwe niet?

GINA. Helemaal niet. (Ze wrijft met haar voeten een voor een tegen haar schenen.) Ik heb nooit pijn aan mijn voeten.

MACDONALD. Als je een uiteenzetting over politiek wil, dan zal ik je er een geven. De hele bedoening is verdomd belachelijk en bovendien geldverspilling, dat vind ik.

GINA. Waarom?

MACDONALD. Besef je wel wat algemene verkiezingen kosten? En na vijf jaar, wat gebeurt er dan? De ene helft krijgt de bons en de anderen komen erin en doen onmiddellijk precies het tegenovergestelde van hun voorgangers. Het is je reinste idioterie!

GINA. Maar wat is het alternatief? Oh hemel, je bent toch geen communist zeker?

MACDONALD. Natuurlijk ben ik geen communist. Die zouden me mijn boerderij afnemen. Nee, ik ben een realist. (Hij wriemelt met zichtbaar plezier met zijn tenen, staat dan op en gaat tot bij haar. Hij knielt op het bed en praat daarbij de hele tijd om haar af te leiden.) De keren dat ik de meningen van dwaze vrouwen bewerkt heb die me zeggen dat ze niet weten hoe ze moeten stemmen voor ze het aan hun echtgenoten gevraagd hebben!

GINA. (verontwaardigd) Het zijn niet alleen vrouwen die dwaas zijn.

MACDONALD. Nee, er zijn ook duizenden mannen die stemmen in overeenstemming met een reeks voorbijgestreefde waarden, die ze van hun vaders overgenomen hebben... (Hij slaagt erin zijn armen rond haar te leggen.) Ik, ik zou ons systeem volledig aan de kant schuiven en een echte autocratie nemen...

GINA. Maar wie zou er aan de top staan?

MACDONALD. Ah, dat is de pertinente vraag. (Hij kust haar.) (Gina duwt hem weg, zodat hij terug op het bed valt.)

GINA. Oh jé, wat zou mijn man wel van mij denken?

MACDONALD. Hij ligt nu waarschijnlijk knus ingestopt bij de districtsverpleegster.

GINA. Oh nee; dat zou hij niet doen.

MACDONALD. Hoe weet je dat?

GINA. (zelfvoldaan) Ik weet het gewoon. Zij is al vrij oud en tamelijk dik.

MACDONALD. Ik begin te denken dat het een vergissing was jou

hierboven te vragen. (Hij zet zich op de rand van het bed, er ontevreden uitziend, en steekt een sigaret op.)

GINA. Oh, waarom?

MACDONALD. Is dat niet duidelijk?

GINA. Voor mij niet.

MACDONALD. Waar is een partijconferentie tenslotte anders voor dan om ons ouwe getrouwde luitjes de gelegenheid te geven samen te komen en ons eens goed te amuseren? Wanneer kunnen we dat anders eens doen? Zeker niet midden in ons eigen kiesdistrict. Een zweempje van een schandaal zou mij mijn zetel doen verliezen.

GINA. Ik neem aan dat dat toch altijd nog beter is dan het hoofd te verliezen.

MACDONALD. Waarom een parlementair beter moet zijn dan iemand anders weet ik niet, maar zo denken de mensen er nu eenmaal over. We moeten boven alle blaam staan, net zoals de vrouw van Caesar.

GINA. Over dokters denken ze net hetzelfde. Maar ze laten je dan tenminste niet vallen.

MACDONALD. Maar het kan toch je carrière ruïneren. (abrupt) Hoe is hij eigenlijk - die kerel van jou?

GINA. (ontwijkend) Oh - wel aardig. Nogal pedant.

MACDONALD. Pedant?

GINA. Mmm ja. Pedant zo op de manier van een dokter zo.

MACDONALD. Wat een briljante beschrijving!

GINA. Hoe is zij?

MACDONALD. Wie?

GINA. Je vrouw, natuurlijk.

MACDONALD. Oh, mijn vrouw. (even ontwijkend) Oh, ze is een erg bekwame huisvrouw, een pure kleine Schotse, erg praktisch. Ik waardeer dat wel.

GINA. Waarom breng je haar niet mee naar de conferentie?

MACDONALD. Oh, neen, ze is nog nooit ten zuiden van de grens geweest.

GINA. Nooit?

MACDONALD. Nee, ze wil geen omgang hebben met Saksen.

GINA. Ruikt ze naar hei?

MACDONALD. Ja, inderdaad.

GINA. Hoe leuk! (Ze zet zich op het bed naast hem.) Zullen we nog wat drinken?

MACDONALD. Oh, je bent nu in de stemming hé? (Hij neemt de fles uit de kast en kijkt er treurig naar.) Ik haat het om dit spul te verspillen aan iemand die er niet van geniet.

GINA. Maar ik leer er van te genieten.

MACDONALD. Ach ja, we moeten allemaal wel eens boeten voor onze vergissingen. (Hij schenkt haar een drankje uit en vult het zijne bij.)

GINA. Hebben jullie kinderen?

MACDONALD. Nee, dat kunnen we ons niet veroorloven.

GINA. Wat? En je bent een parlementair!

MACDONALD. We worden erg slecht betaald.

GINA. Jullie kunnen jezelf toch opslag geven hé? Eén voordeel heb je al. Niemand zou het merken als jullie in staking gingen. (Ze giechelt.)

MACDONALD. Dat is niet grappig.

GINA. Ik ben daar geweest, weet je.

MACDONALD. Waar?

GINA. In het Huis.

MACDONALD. Heb je thee gedronken op het Terras?

GINA. Ja, het was echt grappig.

MACDONALD. Wat?

(Gina giechelt - de whisky begint zijn effect te tonen.)

GINA. Toen ik uitgenodigd werd. Die parlementair zei me "Kom naar het Huis voor de thee", en ik zei "Waar woont U?". (Ze lacht.)

MACDONALD. (Snapt de grap niet.) Oh?

GINA. (nog steeds lachend) Ik zei "Waar woont U?" - snap je? Oh, laat maar. Ik vond het wel leuk.

MACDONALD. (streng) Ja, heel leuk.

GINA. Zullen we terug naar het dansen gaan?

MACDONALD. Er schijnt niet veel anders op te zitten.

GINA. Ik wil de tombola niet missen. Ik heb wat lootjes gekocht.

MACDONALD. Ja, dat is een reden hé? (Hij staat op en gaat in de stoel jardin zitten.) Ik heb zelf ook een lootje gekocht. (Hij begint zijn schoenen aan te trekken.)

GINA. Natuurlijk zouden ze wel eens met de trekking kunnen wachten tot het einde. (Ze staat op en gaat in de spiegel van de toilettafel kijken.) Als ze het tijdens de pauze doen, zal iedereen voor het einde ergens anders heen gaan om niet naar de speeches te moeten luisteren. (Ze zoekt in haar handtas naar haar poederdoos en kam.)

MACDONALD. (ontzet) Er zullen toch vanavond zeker geen speeches gehouden worden?

GINA. Oh ja, zeker. De Leider komt.

MACDONALD. Het is een schande dat je niet naar een partijconferentie

kunt komen zonder je die speeches te moeten laten welgevallen.
Zien ze nu niet in dat we ons willen amuseren?

GINA. Misschien vinden ze dat dat niet het doel van de Conferentie is. (Ze poedert haar neus.)

MACDONALD. Wat is dat dan wel?

GINA. Elkaar leren kennen...

(Als MacDonald zich wat rechter zet, laat ze zich plotseling op zijn knie zakken. Hij reageert met enthousiasme.)

Sorry. Ik moet wel een teleurstelling voor je zijn.

MACDONALD. Oh, maar daar is gemakkelijk wat aan te doen. (Hij neemt haar in zijn armen en zijn hand tast naar de ritssluiting van haar jurk. Hij kust haar terwijl hij probeert haar jurk open te ritsen.)

GINA. (Springt recht en trekt haar rits omhoog.) Nee!

MACDONALD. Oh god, laat ons teruggaan naar het dansen. (Hij staat op.)

GINA. (Loopt rond naar de andere kant van het bed.) Ik wil niet dat je denkt dat ik tot die meisjes behoor die met iedereen naar bed gaan....

MACDONALD. Ik ben niet iedereen...

(Gina krimpt ineen en trekt van hem weg als hij haar voorbij loopt naar de stoel cour om zijn jasje te halen.)

Waarom ben je verdraaid hier gekomen? Je weet toch zeker wel dat als een man zegt "Kom mee naar mijn kamer voor een drankje", dat hij dan bedoelt "Laat ons wat gaan neuken"?

GINA. Oh - wat een manier om dat te zeggen!

MACDONALD. Hoe stel jij dan voor dat ik het moet zeggen? (Hij doet zijn jasje aan.) Ik heb geen tijd om me tegen jou te verzetten, meisje. De tijd gaat snel, gebruik hem wel. (Hij gaat terug om in de spiegel jardin te kijken.) Ik ben te oud om dwaze spelletjes te spelen. Ofwel wil je, ofwel wil je niet. Het is allebei goed voor mij hoor. (Hij trekt zijn das recht in de spiegel.)

GINA. Sorry.

(MacDonald antwoordt niet.)

Het spijt me echt. (Ze glimlacht naar zijn rug en begint dan haar juwelen af te doen en op het nachtkastje te leggen.)

Het is nog niet te laat hé? (Ze gaat naar hem toe.)

MACDONALD. (zonder zich om te keren) Het is niet te laat voor een dansje. De bar is open tot middernacht...

(Hij keert zich om als Gina hem nadert.)

GINA. (Keert haar rug naar hem toe.) Wil je even helpen met mijn rits?

MACDONALD. Waarom - is ze weer los geraakt?

GINA. Ik bedoel - wil je ze even losmaken?

MACDONALD. (Glimlacht breed zodra hij beseft wat ze zojuist gezegd heeft.) Natuurlijk. (Hij leunt voorover om haar rits los te maken.) Meen je het deze keer?

GINA. (beslist) Ja, ik meen het.

(Hij staat voorovergebogen, met de rits halfweg, als er op de deur geklopt wordt.)

MACDONALD. Jezus! (Hij doet zijn hoofd met een ruk omhoog en blijft met zijn das in de rits hangen.)

GINA. Oh, vlug - doe dat dicht!

MACDONALD. Wacht even...

GINA. Wie kan dat zijn?

MACDONALD. Daar weet ik evenveel vanaf als jij, meid. Oh, jee; het zit vast.

GINA. Wat zit er vast?

(Ze probeert weg te gaan en MacDonald wordt gedwongen met haar mee te gaan.) (Ze ziet hem nog steeds achter zich.)

Waarom volg je mij de hele tijd?

MACDONALD. Mijn verdomde das zit vast in jouw rits.

GINA. Oh god, wat moeten we doen?

(Er wordt weer op de deur geklopt.)

MACDONALD. Doe je kleding uit.

GINA. Dat doe ik niet.

MACDONALD. Je was het net van plan.

GINA. Nee, ik niet, jij. Ik kan hier niet in koelen bloede blijven staan en mijn kleding uit doen.

MACDONALD. In 's hemelsnaam, mens, ik heb geen tijd om je op te warmen terwijl er iemand voor de deur staat.

GINA. Stuur die weg.

MACDONALD. Zou het soms jouw echtgenoot kunnen zijn?

GINA. Natuurlijk niet.

(MacDonald gaat tot aan de deur jardin, bijna dubbelgevouwen, met Gina op sleeptouw.)

MACDONALD. Wie is daar?

FIONA. (af) Ik ben het, meneer MacDonald, Fiona. Kan ik U een ogenblikje spreken?

MACDONALD. Ik ben bang dat ik vast zit.

FIONA. (af) Het is belangrijk, meneer MacDonald. Anders zou ik U niet lastig vallen.

MACDONALD. (tot Gina) Oh jee, het is mijn Jeugtleidster.

GINA. Oh god - zeg haar dat ze weg gaat.

MACDONALD. Ik kan haar niet gewoon wegsturen. Wat doe ik voor de arbeiders bij de volgende verkiezingen? Hier, wacht even..... zet je hier achter de deur..... zo....

(Hij duwt Gina cour van de deur tot zover zijn das dat toelaat. Dan opent hij de deur - ze gaat naar binnen open in de richting van de zaal - zodat Fiona Gina niet kan zien achter de open deur.)

(Fiona komt binnen tot net voorbij de deuropening. Ze is een lief jong ding van achttien en draagt een mooi avondkleed. Ze gluurt eerst over MacDonald's hoofd heen en merkt hem dan op.)

FIONA. Oh, meneer MacDonald, ik had U daar niet gezien. Wat is er aan de hand?

MACDONALD. (Kijkt naar haar op.) Ik heb mijn rug pijn gedaan.

FIONA. Wat vervelend. Hoe hebt U dat gedaan?

MACDONALD. Geen idee. Het ging gewoon klik.

FIONA. Zal ik een dokter halen? Er moet er beneden wel een zijn.

MACDONALD. Nee, meisje. Ik sta nog liever die pijn uit dan dat ik een dronken huisarts naar me laat gluren om deze tijd.

Wat wou je nu eigenlijk?

FIONA. Mag ik binnenkomen?

MACDONALD. (vlug) Nee, - echt niet. Ik bedoel, ik ben moe en ik ga dadelijk naar bed. Mijn rug....

FIONA. Oh ja, ik begrijp. Wel, ik kwam U vertellen dat U een prijs gewonnen hebt bij de tombola.

MACDONALD. Oh - een fles whisky! (Hij staat bijna recht maar wordt weer teruggesleurd door zijn das.)

FIONA. Nee, een fles badzout! (Ze geeft hem een grote fles badzout.) Ik dacht dat U aangenaam verrast zou zijn. U weet toch nog wel dat U mij Uw lootje had gegeven om op te letten.

MACDONALD. Badzout! (Hij neemt met gering enthousiasme de fles aan.) Hoe heerlijk!

FIONA. Dat is precies wat U nodig heeft voor Uw rug. Eens lekker lang weken in het bad.

MACDONALD. Goed idee! Dat zal ik dan nu eens gaan doen.... (Hij probeert de deur dicht te doen.) Dank je, Fiona.

(Fiona duwt de deur weer open. Gina gaat achteruit en wrijft pijnlijk over haar neus.)

FIONA. Zal ik Uw rug schrobben?

MACDONALD. Nee, echt niet, meisje. Maar toch bedankt.

FIONA. Dat is het minste wat een meisje kan doen. Ik hoop dat U zich gauw weer beter voelt, meneer MacDonald.

MACDONALD. Ja, ja, ik ook.

(Fiona af.)

(MacDonald slaat beslist de deur voor haar neus dicht en trekt daarbij Gina mee vooruit. Zij botsen op elkaar en belanden samen op de grond.)

GINA. (Wrijft over haar neus.) Oh, dat is de tweede keer dat je mijn neus geraakt hebt. Ziet hij er gek uit?

MACDONALD. Niet gekker dan tevoren.

GINA. (Voelt voorzichtig aan haar neus.) Is hij gebroken?

MACDONALD. Natuurlijk niet. (Hij ontdekt dat hij rechtop kan zitten.) Oh, kijk, we zijn uiteen geraakt.

GINA. Wat een opluchting! Ik dacht al dat we zo ons hele verdere leven zouden moeten doorbrengen! Ik hoop dat je mijn rits niet naar de maan geholpen hebt.

MACDONALD. Jij hebt beslist mijn das vernield. (Hij inspecteert die droevig.)

GINA. Mijn rug doet wel pijn. Je bleef die deurknop maar tegen me aan rammen.

MACDONALD. Maak je geen zorgen over je rug. Ik was bijna mijn zetel kwijt.

GINA. Is dat kleine meisje zo belangrijk?

MACDONALD. In mijn kiesdistrict is elke kiezer belangrijk! (Hij staat op van de vloer.)

GINA. (Staat op.) Hoe pompeus jij soms bent! Wel, in elk geval heb je iets gewonnen bij de tombola. Het was toch aardig van haar om het naar boven te brengen hé?

MACDONALD. Ja! Een fles badzout! Ze had zich de moeite kunnen besparen. Ik dacht dat ik misschien de whisky zou gewonnen hebben.

GINA. Hoeveel lootjes had je?

MACDONALD. Eén.

GINA. (ongelovig) Maar één?

MACDONALD. Zij kostten wel twee shilling per stuk.

GINA. IK vind dat dit een erg leuke prijs is voor twee shilling. (Zij neemt de fles van hem af.) Ik heb er wel zin in dit eens uit te proberen.

MACDONALD. Wat? Maar je kunt hier toch zeker geen bad gaan nemen?

GINA. Waarom niet? (Ze loopt op de badkamer toe.) Ik snak ernaar om jouw badkamer te gebruiken. Ik heb nog nooit in een zwart bad gezeten. Ik zal me er echt ondeugend in voelen. Tot straks.

(Gina gaat de badkamer binnen en doet de deur op slot.)

MACDONALD. Heb je hulp nodig?